

която излизаше изъ черното флауто на слънца. Изведнѣжъ той сирѣ да свирѣ и каза :

— Знаете ли какво видѣ сега ?

Всичкитѣ се усмихнахъ.

— Отгадайте де ? казваше Колчо.

— Какво давашъ, ако усѣтимъ ? казахъ нѣколцина.

— Давамъ астрономическиятъ си телескопъ.

— Дѣ е той сега ?

— На мѣсечината.

— Чакай, ти видишъ сега червенитѣ бузи на Милка Тудуричкина, каза попъ Димчо.

— Не е то. Азъ тѣхъ по-могъ да ги охапъ — не да ги видѣ.

— Виждашъ господина Фрати, каза Поповъ, защото господинъ Фратю се бѣше исправилъ прѣдъ слънца и махаше прѣдъ очитѣ му.

— Не е: вѣтърътъ можешъ ли да видишъ ?

— Слънцето ?

— Не, вий знаете, че съмъ кавгалия съ него, та съмъ се заклелъ доръ съмъ живъ да го не видѣтъ очитѣ ми.

— Виждашъ нощта, каза докторътъ.

— Не е и то; азъ виждамъ една чаша вино, която ми подаватъ: забравихте ме бре !

Нѣколко души налѣхъ тозъ часъ и му поднесохъ усмихнати.

— Наздраве, дружина, каза той и испи чашата си. А азъ какво печелъ, дѣто вий не можахте да отгадате ?

— Останхлитѣ чаши, дѣто ти налѣхме.

— Колко сж ?

— Свети Седмочисленници.

— Азъ повече уважавамъ Св. Четирийсетъ мъченици, забѣлѣжи попъ Димчо.

— На здравие !

— Да живѣй !

